

Kunstnergruppen A Kassen (Christian Bretton-Meyer (f. 1976), Morten Steen Hebsgaard (f. 1977), Søren Petersen (f. 1977), Tommy Petersen (f. 1975)) modtager Statens Kunstfonds treårige arbejdsstipendium for deres underfundige og præcise værker, som foldes ud på tværs af medier; fra arkitektur og skulptur til fotografi og performance.

A Kassen leger bevidst med beskuerens sanser og forventninger til både værket, til kunstinstitutionen og til hverdagen. Gennem subtile indgreb udviskes grænsen mellem kunst og kontekst. En oversavet park-lygtepæl er eksempelvis forskudt sidelæns og gensamlet. Den er fotograferet i et landskab, hvorefter fotografiet er forskudt tilbage, så lygtepælen fremstår hel. Konsekvensen er at landskabet og dermed konteksten nu fremstår forskudt. Genstande dekonstrueres og rekonstrueres, som når hverdagsobjekter pulveriseres, tilsættes vand og med stor præcision påsmøres et firkantet felt på udstillingsvæggen. Selve materialiteten i de velkendte genstande træder frem i en abstrakt og sanselig form, med referencer til minimalismens monokrommaleri. Kunstinstitutionens arkitektur og selv museumsgæsten har været genstand for deres konceptuelle og til tider surrelle indgreb. Med både humor og intelligens skaber de til stadighed kunstneriske udtryk, som trods deres enkelhed, åbner for en fornyet undren og opmærksomhed på selve værkbegrebet, på beskuerrollen og på verden omkring os.

Kerstin Bergendal (f. 1957) har som kunstner i en årrække ageret i og interfereret med det vi ofte benævner 'det offentlige rum'. Hun etablerer steder hvor møder mellem mennesker kan finde sted, rum hvori der er plads til poesi og fortælling og rummelighed til i fællesskab at skabe forandring. De kunstneriske nedslag og interventioner sker i parker og på pladser, i naboskaber og i biblioteker, på skoler og legepladser. Uden at ryste på hånden skaber og realiserer Bergendal kunstplaner for hele bydele i tæt samarbejde med kommunale beslutningstagere, borgere og kunstnerkolleger. Som en antropolog på feltarbejde udforsker og udfordrer hun de demokratiske processer og præmisser for skabelse og brug af de fælles rum. Med intelligens og selvforglemmelse styrer hun kræfterne i de komplekse situationer hun sætter i værk. Tid betegner hun som sit vigtigste materiale, manifesteret som 'udstrakt midlertidighed', og blandt hendes redskaber er strategi, tilfældighed og leg.

Kerstin Bergendal indtager med egne ord en position som en 'ubestemmelig og transitorisk kunstnerfigur'. Hun synes at være drevet af en tro på den uafviselige nødvendighed i at synliggøre, hvordan kunstnerisk praksis kan have prægnans og gennemslagskraft også ud over den kunstneriske institution og de kunstneriske miljøer, -en overbevisning som hendes værk tydeligt eksemplificerer. Betydningen af Bergendals kunstneriske indsats i dette ubestemmelige og særlige felt er anerkendt i vide kredse, og hendes arbejde er toneangivende i internationale og tværfaglige forskningsfællesskaber. For denne praksis tildeles Kerstin Bergendal et treårigt arbejdsstipendium.

Tue Greenfort (f.1973) er en betydelig kunstner i sin generation. Siden han som studerende på Städelschule i Frankfurt præsenterede fotografier af ræve – taget på fast gerning, mens de snupper en pølse og således er fanget af en hjemmelavet fotofælde – har kunstneren haft et godt øje til det Andet. Og til medieringen af samme.

Om end den lokale tilstedeværelse er yderst begrænset, er Tue Greenfort for længst internationalt anerkendt; en af få kunstnere, der har udstillet på både Documenta og Skulptur Projekte Münster. Som man kunne se netop i Kassel, hvor han i 2012 opbyggede et arkiv, der materialiserer forholdet mellem menneske, natur og teknologi ude midt i Svanesøen i Karlsauepark, har kunstneren en enestående evne til at gå i dialog med omgivelserne. Abstrakt og konkret. I Münster tilbage i 2007 fik den lokale andedam nyt liv ved, at det algebefængte vand kontinuerligt blev pumpet op i en tankvogn og her tilsat en dosis

jernklorid før det i en gigantisk stråle blev sprøjtet ud i søen igen. På et metaforisk plan gjorde noget lignede sig gældende, da Tue Greenfort på Sorø Kunstmuseum havde sin første institutionelle soloudstilling i Danmark. Her var hans rørende, fragmenterede retrospektiv 2001-2014 vævet ind i Japetus Steenstrups naturhistoriske samling fra Sorø Akademi.

Tamar Guimarães modtager et treårigt arbejdsstipendium for sin research-baserede praksis og måden hvorpå hun iscenesætter historiske begivenheder gennem narrative og dokumentariske fortællinger. Guimarães arbejder med mange medier, deriblandt film, video, dias, lyd og installation. Guimarães bruger ofte arkiv materiale - f.eks. fotografier, tekster og dokumenter - til at undersøge modernistiske temaer. På den måde anvender Guimarães historien til at kommentere samtidens sociale og politiske problemstillinger. Guimarães er særligt interesseret i hvordan race, klasse og arbejde kommer til udtryk i kulturelle produkter som arkitektur, litteratur og dans. Det oplever man blandt andet i Guimarães elegante film *Canoas* (2010) - iscenesat i Oscar Niemeyer's arkitektoniske perle Casa das Canoas midt i junglen på kanten til Rio de Janeiro - hvor vi befinder os midt i et eksklusivt cocktail party. I filmen er vi som en flue på væggen og overhører fragmenter af gæsternes samtaler om Gilberto Freyre' blik på race og klasse blandet med snak om kvaliteten på champagnen.

Tamar Guimarães (f. 1967) er født i Viçosa, Brasilien, men er uddannet på Det Kgl. Danske Kunstakademi og bor og arbejder i dag i København. Hun har gennem flere år udstillet på en række internationale biennaler, institutioner og gallerier, deriblandt Venedig biennalen (2013 og 2015), São Paulo biennalen (2010 og 2014) og Guggenheim Museum, New York (2014).

Kunstnerduoen Randi og Katrine består af Randi Jørgensen (f. 1974) og Katrine Malinovsky (f. 1976) som har arbejdet sammen siden 2004. Senest har de udstillet den store totalinstallation "Mellem Tårne" i Arkens kunstakse, jubilæumsudstillingen *Follies & Faces* på KØS i Køge og *The Village* på Sydney Bienalen.

Med inspiration fra forlystelsesparker, romantiske haver, poppreferencer, roadside-skulpturer fra USA samt stemninger og indtryk fra deres egen opvækst har kunstnerduoen Randi og Katrine skabt et univers, hvor hverdagens genstande og arkitektur med få præcise greb transformeres til nye overraskende udsagn i byens rum eller mellem kunstinstitutionens hvide vægge. Det virker velkendt, men på samme tid skrøbeligt, forvrænget og ude af skala. Randi og Katrine giver os rummelige oplevelser og får os til at mærke, hvad det vil sige at have følelser for et sted, og hvorfor det er vigtigt at føle sig "rummet" af sit eget lokale miljø. I det offentlige rum bliver deres arbejde ofte en integreret del af hverdagen som f.eks. deres legepladser, kæmpemaleriet på skibssiden af Ærøfærgen og lysthuset for et ældrecenter i Skovlunde i form af en kæmpe tekande. Ved at tilføje hverdagen humor, noget gådefuldt, eftertænksomhed samt kunst, der gerne må røres, leges og bruges, er Randi og Katrine i dialog med et stort publikum, der ikke normalt interesserer sig for samtidskunst.